

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 31. S. Martini pro Fide labores.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. cessurus erat, in mandatis dedit, ne in
A. C. 370. Palatium admitteretur. Nam Valentinianus tumidi vir erat ingenii, & præcipitis; præterea Justina uxor ejus, cum esset Ariana, mariti animum avertēbat, ne S. Episcopo honorem exhiberet. Postquam S. vir bis, terve in conspectum Principis venire frustra tentasset, ad arma sua domestica convertitur, cilicium induit, aspergitur cinere, nec bibit, nec edit, sed diu, noctuque in oratione perseverat. Die septimo apparuit ei Angelus, jubens, ut audacter Regiam ingrederetur. Ivit S. Martinus, Angeli promissus fretus, aperiuntur portæ, nemo euntem moratur, ad Imperatorem accedit; imperator procul venientem videns, cum indignatione quærit, quis aditum permisisset, & appropinquanti non assurrexit, sed sella ejus subito ardere visa, celeriter surgere coegit; tum agnoscens, divina virtute hæc agi, sæpius Sanctum ulnis complexus, quæcunque vellet, etiam antequam exposuisset, concessit. Sæpius quoque ad colloquium, & ad mensam admittitur; tandem abeunti magna obtulit munera, quæ S. vir, ne paupertatem læderet, accipere recusavit.

§. XXXI.

S. Martini pro fide labores.

Vita. c. 8. In vicinia urbis Turonensis erat quidam locus

locus, quem populus velut sepulchrum alicujus Martyris reverebatur, aram quoque, qui præcesserant Episcopi, erexerant. At S. Martinus, rem non leviter credens, a Clericorum Senioribus poscebat, ut Nomen Martyris ostenderetur, & Martyrii tempus; cumque traditionem certam non inveniret, aliquanto tempore illuc ire noluit, ne vel Religioni noceret, vel superstitionem comprobaret; tandem una die cum quibusdam fratribus illuc se contulit, & stans supra sepulchrum, oravit Deum, ut quis his sepultus esset, sibi revelaret; tum ad lævam conversus vidit defuncti umbram, squalidam, & aspecto truculento, cui, ut responderet, imperavit; edixit umbra nomen suum, patuitque, esse manes cujusdam furis, ob crimina sua occisi, eumque a populo honorari per errorem, quamvis nihil ei, & Martyribus esset commune. Cæterum soli S. Martino conspicuus fuit, cæteri vocem tantum loquentis audierunt. S. vir, ara eversa, populum ista superstitione liberavit.

Multi Idolorum templa destruxit, multas arbores, quæ apud Gentiles sacræ erant, contempto vitæ periculo cæcidit. Cum aliquando vetustissimum fanum solo æquasset, etiam pinum loco proximam cædere parabat, atque Pontifex, cæterique ruricolæ renitebantur; tandem

Sæculum IV.
A. C. 370.

c. 10.

Sæculum IV. tandem dixerunt: *si tanta tibi in Deum*
A. C. 370. *tuam fiducia, ipsi nos arborem succidemus,*
bac conditione, ut cadenti humeros supponas. Conditione accepta, passus est se a
 paganis ligari, & ipsorum arbitrio in illo
 loco poni, quo casura arbor inclinabat.

S. Martinus. Magna hominum turba spectatura aderat.
 Monachi ejus focii pavidi stupebant,
 jamque arbor, edito fragore, in S. Marti-
 num cadebat; ipse, elevata manu, signum
 crucis formavit; & ecce arbor, non sicut
 ac ventorum turbine impulsæ, in
 latus adversum decidens, ruricolos terro-
 rigentes, qui tutissimo loco stare crede-
 bant, tantum non oppressit. Fit clamor
 & ferme omnes ex tanta multitudine ma-
 num impositionem rogantes, in nume-
 rum Catechumenorum suscepti sunt.

c. 13. Alio tempore dum templum Idolorum
 demolitur in Regione Eduenorum, id est
 in territorio Augustodunensi, furens pa-
 ganorum turba ei manus injecit, eorum
 que audacissimus stricto gladio invadit.
 vir Sanctus deposito pallio, nudum col-
 lum porrexit; at paganus, dum lacertum
 percussurus levat, subito pavore corre-
 ptus, supinus concidit, factique veniam
 rogavit.

c. 14. Alius Idola evertentem occiso-
 rus erat, sed pugio, manibus ejus elapsus,
 disparuit. Non nunquam gentilibus dis-
 cendo persuasit, ut manibus suis templa
 diruerint. Antequam Martinus in his
 Gallia

Gallia partes devenisset, paucissimi erant Sæculum IV.
A. C. 370.
Christiani, ipse vero oratoriis omnia re-
plevit, nam ubicunque Idolorum latibula
deleverat, ibi Ecclesias, aut Monasteria
ædificabat.

Multa, & magna S. Martinus patra- c. 16.

vit miracula. Quoddam Mancipium Te-
tradii, qui Proconsul fuerat, Dæmonio
liberavit. Treviris puellam paralyticam
jam jam expirantem, dum in os ejus c. 15.
oleum Benedictum infundit, (*) sanat.

Parisiis dum, magna populi turba comi-
tante, portas urbis ingreditur, leprosum, c. 19.

omnium aspicientium horrorem, oscula-
tus est, & Benedictionem impertiit, sta-
tim sanatus est, atque altera die adve-
niens in Ecclesiam Deo Maximo gratias
egit. Fila ex veste, aut cilicio S. Marti-
ni extracta, si ægrotantium digitis, aut
collo circumducta fuissent, saepe sanita-
tem afferebant. Arborius, qui Præse-

ctus fuerat, cum filia quartana vehemen- c. 20.
te laborantis pectori epistolam, a S. Mar-
tino scriptam, admovisset, illico febris
remisit. Paulino, posteriori tempore san-
ctitate claro, oculo, quo cataracta forma-

ri c. 21.

(*) Hæc verba: dum in os ejus oleum Bene-
dictum infundit. a Protestante sunt omissa.
p. 289. ut rituum hodiernorum antiquitatem fa-
cilis oppugnet.

Sæculum IV. ri cœperat, dolorem maximum sentiens
A. C. 370. ti, S. Martinus penicillum applicuit, & sanavit. Hæc quædam miraculorum eius pars sunt.

§. XXXII.

Persecutio in Syria.

Soer. IV. Interim Persecutio, quamvis non nihil
l. 32. remissius, in Oriente durabat. Valente
Soz. VI. lente Antiochiæ morante, Philosophus
l. 36. Themistius coram ipso peroravit, & ut
 cunque esset Idololatra, tamen Valentis
 animum in Catholicos mitigavit. Ape-
 bat, non esse adeo mirandi locum, si inter
 Christianos diversæ essent de fide opi-
 niones, nam levem esse eorum discor-
 diam, si cum diversitate, & confusa va-
 rietate opinionum comparatur, quæ apud
 Græcos, (id est, Gentiles) inveniretur;
 quippe in istorum Mythologia ultra tre-
 centas opiniones, quarum unaquæque
 differret ab altera, enumerari posse. Ita-
 que Valens Clericorum sanguini pepercit,
 in exilium tamen eos mittebat, & per-
 secutionis furor quidem remisit, sed
 non cessavit, imo totam Syriam pervasit;
Theod. IV. inter alios S. Pelagius Episcopus
l. 31. Laodicensis proscriptus est; is cum ju-
 venis uxorem duxisset, prima nuptiarum
 die sponsæ persuasit, ut continentiam
 servarent; aliis quoque virtutibus non
 minus insignem Laodicensis unanimiter